

[Sigsgaard.]

lønstigninger ikke følges op af prisstigninger, men det er lønmodtagerfjendsk, når både VKR og socialdemokratiet og SF mere eller mindre vil bremse lønnen gennem prisloven. Hvorfor ikke bremse f. eks. reklamen i stedet for? Hvorfor har ingen af de fem partier interesseret sig for det spørgsmål?

Landbrugslobbyen har som sædvanlig sikret sig særfordele. Socialdemokratiet tager afstand i mindretalsudtalelsen fra de regler for beregning af landbrugets priser, som VKR har vedtaget. Socialdemokratiet siger, at det ikke har været muligt for udvalget at vurdere reglerens forsvarlighed. Nu er det jo sådan, at nogle selvfølgelig har vurderet reglerne og deres virkninger, og det må jo så, da udvalget ikke har haft realitetsdrøftelser, være VKR. Særbehandlingen af landbruget er altså tilsyneladende aftalt gennem udenomsparlamentariske forhandlinger mellem hr. Anders Andersen og andre og VKR-lederne, og så har udvalget og nu folketinget fået besked om resultatet.

Om lovforslaget som helhed skal jeg kun gøre nogle få bemærkninger. Alene det, at der er brug for en prislov, viser, at snakken om den frie konkurrence ikke har så meget med virkeligheden at gøre på en hel del områder, for var der fri konkurrence på priserne, ville prisloven jo være overflødig.

Desværre har VKR med flid lavet loven sådan, at den måske vil virke en smule dér, hvor der er mindre brug for den, men at den vil virke mindre end tidligere love dér, hvor der er mest brug for den, nemlig i de monopoliserede brancher. Loven kanoniserer en del prisstigninger og kriminaliserer samtidig prislovsmæssigt en del lønstigninger; i den henseende er den altså vendt imod den største forbrugergruppe, nemlig lønmodtagerne. For når priserne stiger hurtigere end lønnen, — og det lægger loven jo op til — kan der selvfølgelig også købes mindre for lønnen.

Jeg tror, man kan sige, at sjældent har et lovforslag været så enstemmigt og så skarpt kritiseret som dette. Har overhovedet nogen uden for VKRs folketingsgrupper og uden for regeringen været tilfreds med det? Jeg ved ikke, om man har haft besøg af tilfredse folk i udvalget, eller om man i dagspressen eller på anden måde har hørt om folk, der er tilfredse med det. Der er, så vidt jeg ved,

ingen uden for regeringspartierne, der er tilfredse med det, og alligevel bliver det trumfet igennem her i folketinget; det er så sikkert som amen i kirken.

Det er det omvendte folkestyre, der praktiseres her, nemlig de gamle partiers lære om, hvordan man styrer folk, uden at disse får et ben til jorden. Det er den lære, vi her ser praktiseret, og det er medvirkende til, at vi selvfølgelig ikke kan være med til at vedtage lovforslaget, som det foreligger.

Hanne Reintoft: Det er faktisk en raffineret betegnelse, handelsministeren har fundet for denne lov, når han kalder den lov om priser og avancer; den kunne lige så godt have heddet lov om prisstigninger, for det er det, det hele drejer sig om. Allerede inden den er vedtaget, rejses der fra forskellige sider krav om højere priser, og loven imødekommer jo faktisk dem alle. Efter dens vedtagelse, kan der kræves prisstigninger på grundlag af så godt som alt. Stigende råvarepriser, også prisstigninger, der ikke skyldes forhold uden for landets grænser, giver højere priser. Landbrugsvarerne skal stige, og de overenskomstmæssige lønforhøjelser, der bliver tale om, vil også medføre højere priser.

Alligevel ser man, at erhvervslivet hykler beklagelse over prisloven, for jeg tror, man skal tage det som hykleri og ikke som noget som helst andet. Det gælder Grosserer-Societetet, det gælder Industrirådet, det gælder Håndværksrådet, og det gælder åbenbart også en del af de folk, der repræsenterer storlandbruget i partiet venstre her i tinget, og som jo som sædvanlig har alt for stor indflydelse i forhold til den mængde mennesker, de repræsenterer.

Vi har set disse beklagelser før. Inden mæglingsforslaget blev vedtaget, klagede Arbejdsgiverforeningen og påstod, at hvis arbejdsgiverne skulle betale de lønforhøjelser, der ville blive en følge af det forelagte mæglingsforslag, ville vores konkurrenceevne gå fløjten og dansk erhvervsliv komme i svære vanskeligheder. Men da mæglingsforslaget først var vedtaget, selv om det kun med kniberi og udemokratiske regler lykkedes at lokke et flertal frem blandt arbejdere, var det helt andre toner, der lød. Så hoverede arbejdsgiverne og indrømmede, at det var et godt mæglingsforslag for dem, og